

Divadelní Kojedčák

aneb Ty mě vždycky chytneš jak teho Divadelního Kojedčáka

04/18
sobota
ročník 9



... u čeho vás chytnou zítra

11.00 / Divadlo Brod Uherský Brod - CÉSAR A DRANA

15.00 / Dětská divadelní skupina Mimoni - LAKOMÁ BARKA

Ihned poté / Vyhlášení výsledků a ukončení 26. ročníku Divadelního Kojetína 2018

DIVADELNÍ HOROSKOP NA SOBOTU

Vodnáři

*Drazí zrozenci vzduchu plavoucí proti proudu vody.
Dnes vás přejde vaše obvyklé nadšení a chuť vtipkovat na cizí účet,
protože jste včera moc nepili, takže dnes nemáte z čeho brát.
Měli byste v divadelním baru požádat o skleničku červeného vína
a doplnit tekutiny. Klidně jich dnes můžete doplnit i víc, protože
je víkend a s venčením psa vás zaskočí partner.*

CITÁT DNE



*Zbožnou ženu hledej
v kostele, Svaču v kuřárně...*

Stréc Milan

NAJDI PĚT ROZDÍLŮ



ÚDOVNÍK DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

Milý deníčku,

- když jsme se v pátek probudili, zjistili jsme na internetu, že právě probíhá Světový den spánku. Nikdo z nás už ale za Boha nemohl zabrat, takže jsme tento velký svátek oslavovali jenom od dvou v noci do šesti.
- v pátek byl celý den plný barák, protože přijelo divadlo Máňa z Valtic se svými padesáti fanoušky, kteří pak přespali u nás ve sklepech, a odpoledne se dostavilo Divadlo Václav z Václavova se svými asi dvě stě dvaceti členy souboru (což je mimochodem počet obyvatel této vesnice), kteří večer hráli operetu “Na tý louce zelený”.
- v rozhlase nám celý den vyhrávali Falca, jako kdyby měl nějaké výročí.
- Mardžána přinesla porotě několik vynikajících tortil k večeři. Porota: “Gracias.” – Mardžána: “H*** vám rozumín, ale nemáte zač.”

LÍHEŇ DIVADELNÍHO KOJEČÁKA



RECENZOR

aneb Včera jsme viděli

ArtWay Theatre Praha

Ženská epopej

Autor: Martina Balážová, Marcela Magdová

Režie: Martin Satoranský

Peace všem. Dneska vám řeknu něco o jakési hře nebo co. Ženská epopej se to jmenovalo, myslím. Jako řeknu vám to popravdě, kámo, já to skoro nepochopil. Bylo to o nějakým týpkovi, celkem borec, kámo, Masařka se jmenoval nebo nějak. Jo, vlastně, Mucha to byl. Bylo

to o jeho životě, ale pořád tam mluvila nějaká ženská, on se nedostal vůbec ke slovu, no vlastně, tak jak se normálně chlap nedostane ke slovu, že, pánové jistě ví. A celou dobu tam hrál na klavír nějaký týpek, ten mega válel a měl být jako Mucha, ale vůbec nemluvil a místo slov používal hudbu. Ta ženská vyprávěla o jeho životě. Nejdřív to byla jeho ségra. On odešel do Vídně za prací, aby vydělal nějaký ty love. Pak se rozhodl vydat do Říma nebo Paříže, ale ta ségra ho tak setřela, že prej na Řím je málo vyspělej, jakože dost drsný. No, tak se týpek sbalil a jel do té Paříže. Tam potkal další ženskou, nějakou herečku, ta si ho tak zamilovala, že po něm chtěla na každý její představení plakáty jen od něj a pozdějc i dokonce chtěla, aby jí dělal kostýmy, rekvizity a další serepetičky k divadlu. Ta ženská pak vypadala, že se úplně zcvokla, chtěla vydělat miliony, kdo by nechtěl, že? Nakonec Mucha potkal mladou holku, byla o 23 let mladší, kámo, to je kaňour, co, on si ji totiž vzal! No a pak tam jenom tak žvatlali o jeho dílech, že se snažil o shrnutí



Slovanského národa v cyklu Slovánská epopej, ale nechtěli mu to dovolit, páč ho tady v Čechách nikdo neuznával, a i když ve světě byl někdo, tady ho považovali za nikoho. To mi jako otevřelo oči, kámo. Škoda, že už to byl konec, no. Ale jako říkám ti, kámo, bylo to fakt boží. Protože ta jediná ženská, co byla na tom podiu, brutálně válela, jakože čtyři role jeden člověk, coooo? Nechápu. No a ten týpek, jakože WOW, fakt, kámo, tohle musíš vidět.



Kateřina Halenková

KOLOKVIUM

s diváky po představení

Lenka Velešíková

Jak se ti líbilo a představení a pochopila jsi děj?

Představení ušlo, celkem se mi líbilo, ale s pochopením děje jsem měla trochu problémy.

Navštěvuješ ráda divadlo třeba i mimo školu?

Ano, ráda navštěvuji divadlo a chodím i s rodiči.

Vytkla bys něco na tomto představení, nebo naopak vyzdvihla?

Hereččino vystoupení se mi moc líbilo a k tomu ta živá hudba to skvěle doplňovala, akorát jsem nepochopila děj.

Znáš Divadelního Koječáka?

Ne, bohužel neznám.

Máš v plánu zajít ještě na nějaká představení?

Ano, možná se přijdu ještě podívat.



Adéla Buráňová

Jak se ti líbilo představení?

Představení se mi líbilo, bylo to pěkné.

Navštěvuješ představení ráda a třeba i mimo školu?

Ano, ráda a chodím s mamkou.

Vytkla bys něco na tomhle představení, anebo naopak vyzdvihla?

Trvalo mi déle, než jsem pochopila, o co jde, a myslím si, že je to pro naši věkovou skupinu moc složité.

Znáš Divadelního Koječáka?

Moc právěže neznám, protože tady nebydlím.

Máš v plánu zajít na nějaká další představení?

Teď už asi ne.

KOLOKVIUM

s herci po představení

Martina Balážová

V čem je jiné hrát pro školy oproti běžnému obecnstvu?

Člověk si na jevišti vlastně uvědomuje, jestli všechno, co hraje a říká, je pro ty mladší smysluplné, a jestli mu to dává nějaký ucelený obraz, co jsme tím chtěli říct. Pak taky herec musí občas zdůraznit některé věci jinak, podle toho, pro koho hraje, aby to divák pochopil.



Jaké jsou výhody a nevýhody hraní pro školy?

Nevýhoda je možná v tom, že když si mezi sebou diváci povídají a nejsou úplně pozorní, tak to může herce rozhodit. Ale zkušený herec by se neměl nechat.

Jak se vám tady hrálo?

Výborně. Myslím, že technické podmínky jsou tady dostačující a jsou tady strašně milí lidé kolem divadla, kteří nám se vším pomohli, příjemná atmosféra, pohoštění. Celkově je to tady takové domácké, člověk se cítí jako doma.

Hrála jste v Kojetíně poprvé?

Ne, už jsem tady hrála dříve, ale s jiným souborem před několika lety. Teď jsem dlouho hrála v Praze a jezdili jsme na zájezdy na Moravu, ale v Kojetíně

jsem byla naposledy třeba před sedmi lety.

Jaké je hrát několik postav a být jediný herec, který za celou hru promluví?

Já jsem v té hlavní roli ráda, mám ještě jedno monodrama, které je ale z úplně jiného soudku. Není to o Alfonsi Muchovi, ani o jiném umělci, ale je to příběh spisovatelky. Hraje se to trochu jinak, není to tak klasicky pojaté, ještě tam dokonce zpívám. Je to každopádně hodně jiné, než když je vás na jevišti víc. To se můžete spolehnout třeba na kolegu, že vás v něčem podpoří nebo zachrání, když máte nějaký výpadek textu, zatímco tady si ten výpadek textu nemůžete dovolit.

Je to jen o tom naučit se více textu, nebo je hraní více postav najednou složitější něčím jiným?

Text je vlastně to nejmenší. Základní element v divadle je text, ale kolem toho je mnoho dalších důležitějších nebo náročnějších věcí, které člověk musí zvládnout. Včetně toho pohybu, soustředění se na hudbu, zrovna v tomhle monodramatu je ta hudba vlastně jiným druhem slova, které reaguje na moje repliky, takže se musíme navzájem poslouchat, musí tam být naladění, soustředění, člověk z toho nesmí vypadnout a to je někdy mnohem náročnější, než se nabíflit nějaký text.

Proč zrovna tahle hra?

Proč zrovna Mucha? Jako dítě jsem vyrůstala mezi plakáty Muchy a dívala jsem se na ně doma, ve škole, a tak se to kolem mě míjelo, protože já jsem vyrůstala ještě za ČSSR, kdy byl Mucha hodně populární. Mně se strašně líbily jeho plakáty a tenhle text vznikl jako reakce na Slovanskou epopej, která byla znovuobjevena a znovu jako by přišla před lidi a všichni to hrozně řešili, jestli je to to největší dílo a co je vlastně Mucha za umělce. Já jsem tímhle chtěla říct, že Slovanská epopej není až tolik důležitá, protože Mucha byl proslavený hlavně těmi plakáty a že ty plakáty vytváří takovou Ženskou epopej. Ten jedinečný umělecký styl, který Mucha založil, se kterým vyšel do světa a proslavil s ním i Českou republiku, byt ho tady v Čechách až tak neuznávali jako ve světě.

DS Máňa při SVIŠ Valtice Poslední hodina

Autor a režie: Petra Manišová

Prvním soutěžním představením pátečního dne byl vlastně záskok. Původně plánované Kuřačky a spasitelky z Vyškova nemohly pro nemoc přijet, a tak je pohotově nahradili vinaři a učitelky z Valtic!

Ale teď již vážně... Vlastně, proč vážně?

Vždyť ze studentského souboru Máňa při Střední vinařské škole ve Valticích čišela čistá radost a veselost, která se

z přivítání v předsálí přenesla až na jeviště, kde nám předvedli svůj „kousek“ Poslední hodina, který jim napsala (a také s nimi nazkoušela) jejich učitelka Petra Manišová.

Asi nelze hovořit o zcela typické divadelní inscenaci. Nakonec sama autorka se s námi shodla, že jde vlastně o „školu hrou“ aneb „jak nenásilnou formou donutit studenty k důkladné a včasné přípravě na maturitu.“

Možná bychom tento útvar mohli označit za jistou divadelní otevřenou encyklopedii, která prostřednictvím „hraní si na učitelku a žáky“ nabízí divákovi spoustu zajímavých informací o literatuře, pravopisu, historii či mnemotechnických pomůckách. Například to, že Jan Hus zbabvil náš jazyk překlížky (zasvěcení ví) je pro mne informace k nezaplacení! Vše je navíc opepřeno několika zdařilými studentskými fórký či žertíky a proloženo popovými písničkami zpívanými A Capella.

Je patrné, že soubor je mladý a svou cestu teprve hledá. Vše však vynahrazuje neskutečnou energií a nadšením, bez kterého by žádné dobré dílo nemohlo vzniknout, respektive nemělo by tu potřebnou sílu.

Debata se souborem (nastavená záměrně na 45 minut – pak by stejně chtěli přestávku) se tak nesla spíše v duchu přátelského povídání o tom, co divadlo je, jak a proč vzniká a jaké jsou možné cesty k dosažení kýženého výsledku. Všichni jsme byli okouzleni tou nádhernou partou spolužáků s neméně výtečnou pedagožkou, která je s nimi sžitá do jakési veliké, divadlem nasáklé rodiny.

Nu, a tak jsme vlastně studentům jen doporučili zamyslet se nad použitím dveří a tabule, které jsou v daném zpracování vlastně zbytečné a pokusili se nasadit jim do hlavy brouka co dál. Zda se držet autorského divadla a pokusit se o zbrusu nové kolektivní dílo, či ev. vyhledat vhodný hotový text, který dá možnost těmto talentovaným mladým lidem projevit se ještě víc. A že na to mají, a že se od nich



ještě něčeho skvělého dočkáme, je naprosto jasné! Bylo to tak příjemné povídání, že jsme nakonec ignorovali i zvonění a vyučovací hodinu přetáhli.

Takže ještě vzkaz, kterému Máňa bude rozumět: 7. pád – ten máte, 8. pád – s ním musíte počítat, 9. pád – ten použijte na zbytečnosti, 10. pád – používejte s obezřetností, 11. pád – bez toho se pokuste obejít, a když už 12. pád, tak z lásky a jediné s pádem 13.

Jo, a ještě jednou díky za fajn představení. A za obrovskou dávku radosti s nadějí! Dnes aby ji člověk pohledal, a vy jí máte na rozdávání!

Vladimír „Altán“ Mátl

KOLOKVIUM

s diváky po představení

Zuzana Kebzová

Hra byla tak trochu opakování z češtiny. Kolik jste si ještě pamatovala?

Já jsem maturovala ještě po staru, kdy jsme museli patnáct minut mluvit, takže jsem si pamatovala skoro všechno, to byly stěžejní díla.

Na kolikátém představení letošního ročníku jste už byla?

Letos jsem byla kromě včerejší čtvrté hodiny a dopoledních představení na všem.

Toto představení byste řadila mezi lepší, nebo horší?

Mně se to líbilo, ale myslím si, že by to bylo možná lepší hrát dnes dopoledne pro žáky nebo se to mohlo hrát místo Detektoru lži pro ty starší žáky. Ale jinak se mi to fakt líbilo, bylo to takové odpočinkové páteční odpoledne.



Marie Němečková

Jak se vám divadlo líbilo z pozice diváka, když vy sama jste herečka?

Líbilo se mi představení, byla to taková klasika. Podle mě tam mohlo být trochu víc radosti a veselosti před maturitou u některých žáků, takové to „my to máme na háku, my to dáme“, pochopitelně ne u všech, někteří jsou pilnější. Paní učitelka na ně byla velmi hodná, mohla být trochu ráznější, ale představení bylo jinak moc hezké. Mladí ochotníci byli fajn, fandím jim, ať pokračují, protože každý herec se posune dál a každou hrou roste.

Chodíte na každé představení?

Ano, samozřejmě chodím.

Která představení byste vyzdvihla?

Mně se třeba líbilo dopolední představení Detektor lži, to bylo úžasné, krásné herecké výkony. A stejně tak dnešní dopolední inscenace Ženská epopej, jak ten hudebník, tak ta herečka, která podala úžasný výkon. Možná by ta hra chtěla trochu komornější prostředí, protože mladí studenti tu potřebnou atmosféru až tolik nedodají, ale to se nedá nic dělat. V komornějším prostředí by to určitě bylo pro diváka lepší.

KOLOKVIUM s herci po představení

Artuš Mlejnek

Tuto hru jste si napsali sami?

Napsala nám ji naše skvělá paní učitelka.

Nakolik jste s ní při tvorbě spolupracovali?

No, spolupracovali jsme hlavně s některými vtipy, ale ona napsala většinu textu.

Jak se ti tady hrálo?

Hrálo se mi tady úplně skvěle. Skvělá akustika, skvělé obecenstvo, prostě to tady byla paráda.

Pokolikáté už tuto hru hrajete?

Už tak asi počtvrté nebo popáté.

Takže nervozita už je menší, než byla dřív?

Ano, to stoprocentně, já tam zpívám, takže jsem byl zezáátku vystreslej, ale teď už se to postupně uvolňuje, a dokonce přidávám na hlase, a tak to má být.

Cítíš se na jevišti lépe v menším počtu herců, nebo ti vyhovuje, když je vás tolik jako v této hře?

Mně přijde právě lepší, když je nás tam víc. Cítím se líp ve větším kolektivu, protože je to větší pohoda, jsme v tom všichni a táhneme za jeden provaz.

Jste v Kojetíně poprvé? Ano, v Kojetíně poprvé.

A myslíte si, že se ještě vrátíte?

Určitě bychom se rádi vrátili, je to tady fakt krásné.



RECENZOR aneb Včera jsme viděli

Divadlo Václav Václavov

Na tý louce zelený

Autor: Jára Beneš, Špilar, Rohan, Tobis, Mírovský

Režie: Josef König

Václav z Václavova přivezl letos "operetní bestseller" Na tý louce zelený. Po Podskalákovi z roku 2010 se jedná o teprve druhý hudební titul, který tento soubor, jenž obvykle sahá po ověřené činoherní klasice, nastudoval. A nutno konstatovat,



že dvou a půl hodinové představení, postavené zejména na úžasném zvládnutí hudební a pěvecké složky a na čistotě stylu ve všech ohledech, vzbudilo u větší části publika nadšení.

Předloha Járy Beneše z roku 1935 disponuje všemi typickými znaky žánru – a věrnost žánru je přesně to, co Václavovští pod vedením režiséra Josefa Königa umějí. Jednoduchý děj prezentují vážně a soustředěně, lehký nadhled obstarávají zejména scénografické prvky (už při příchodu

do sálu mohli diváci obdivovat lesní zvěř připíchnutou na oponě, po jejím otevření se pak na pozadí naivistických kulis objevila plošně pojatá kytice, hodinky či puška, rovněž plošné loutky psa, koní či zlatého bažanta; autory scény jsou Petr Minář a Jan Snášel); kostýmy Marie Přidalové jsou v duchu prvorepublikových podívaných (jen současná červená sukně u Skalické a kostýmová proměna myslivce Miláčka na plese, řekněme, aspiranta havířského řemesla byla shledána nepatřičnou). Zachovávají osu dialogů, špičkování a stereotypy lehkých komedií své doby, drobnými úpravami je tu zdůrazňují, tu upozadňují – jde pochopitelně hlavně o lásku; ale probleskne i napětí mezi německým a českým živlem skrze postavu nadlesního Eisenkuly v podání Martina Bureše, mezi čistým venkovem a nedůvěryhodnou Prahou přes Horowitze nervního Ctirada Bartoně, mezi takzvanými vzdělanci a praktiky přes úchvatného "nedomyšlivce zatrolivého" čili profesora Bulfínka v podání vynikajícího, skoro markoebenovského Tomáše Šípa atd. Je zachováno pravidelné střídání lyrického a komického, typizované postavy jsou přesně obsazeny (dlužno jmenovat představitele bodrého hajného Štětivce Stanislava Melichara, mužného myslivce Miláčka, jehož hrál Nikola Rojdoavský, noblesního velkostatkáře Skalického Jiřího Matějčka či všechny tři milovnice, tu lyrickou, tedy Alenu Skalickou Evy Gruzové, tu komickou, tedy Hančí Zuzany Bradáčové, i tu zralejší komickou, Lolu Soni Švubové). Je zachováno jazykové žertování, od využití domažlického dialektu u hajné, temperamentně podané Janou Kozičkovou, či skrze archaizující češtinu již zmíněného profesora Bulfínka, zazní četné hlášky a všechny výstupy jsou výrazně pointovány. Škoda jen, že druhá polovina mírně "padá" – holt v té první Václavovští dokážou častěji překvapovat – a peripetie a intriky milostných dvojic už nejsou tak nosné.

V minulém odstavci jsem vyjmenovala téměř všechny představitele rolí, a to naprosto záměrně. Málokdy se vidí taková oddanost a schopnost držet postavu v rámci daného typu jako u Václavovských v tomto kusu. A ráda dodám, že sboristům (Martina Norbertové – již patří dík za zdánlivě jednoduchou, ale funkční choreografii, Anně Žváčkové, Andree Kvapilové, Janu Benešovi, Vladimíru Šipkovi

a Jiřímu Janhubovi) skládám poklonu za přesnost a pokoru.

To nejlepší si nechávám na konec. Hudební složka byla skvělá, a to ve všech ohledech; od hudební úpravy Vítězslava Pláška a aranžmá jednotlivých skladeb, přes živý doprovod kapely Kombo strýca Ahmeda (ve složení Vítězslav Plášek, Karel Král, Pavel Pouliček a Jaroslav Štěpán) až po zpěv jednotlivých účinkujících v sólech i ve sborových partech. A zdálo se, že "Venoušku,



Venoušku, to se dělá", "Co by bylo do myslivce" a "Já bych chtěl mít tvé foto" zpívá celý sál s sebou, a to nejen generace starší, u níž se to dalo předpokládat...

Václavovští, velký dík. Za ten příjemně strávený večer i za částečnou rehabilitaci žánru, o němž jsem se domnívala, že je zcela mrtvý.

Petra Richter Kohutová

KOLOKVIUM s diváky po představení

Lenka Šípková Blažková

Jak se vám líbilo představení?

Úplně úžasný. Na operetu nejsem zvyklá, ale tohle mě fascinovalo.

Proč zrovna tohle představení?

Protože chodím na všechny, jsem divadelní maniak (smích).

Čtete i Divadelního Koječáka?

Sto procentně, sbírám ho celých 20 let.

Kdybyste mohla doporučit nějaké divadlo, jaké by to bylo?

Tak samozřejmě naše Hanácká scéna.



Jitka Tvrdoňová

Jak se vám líbilo toto představení?

Velmi.

Proč zrovna toto divadlo?

Protože jsem věděla od maminky, že to je super a bude to veselá muzika.

Chodíte na každé představení?

Nechodím, ale pravidelně chodím aspoň na jedno.



Tento rok to bylo tedy vaše první přestavení?

Ano, první.

Doporučila byste ho i ostatním?

Určitě.

Co byste na něm nejvíce vyzdvihla?

Jednak skvělé melodie a v podstatě i výkony herců.

Vlasta Nakládalová

Jak se vám to líbilo?

No, moc, bylo to krásný.

Proč zrovna toto?

Byla jsem i minule a moc se mi to líbilo.

Toto divadlo jste tedy už někdy viděla?

Ne, toto ne, byla jsem zde na jiném představení. Byla jsem tady na „Láska mezi nebem a zemí“. To bylo taky moc krásné.

Které se vám líbilo více?

To nemůžu říct, obě dvě jsou naprosto úžasné a krásné v něčem jiném. Jsem naprosto unesená.



KOLOKVIUM

s herci po představení

Eva Gruzová

Jak se vám tady hrálo?

Hrálo se nám tady úplně bezvadně, protože bylo skvělé obecenstvo, jde vidět, že chodí na divadlo a bylo fakt skvělé.

Jste tady poprvé?

Já jsem tu podruhé, ostatní sem jezdí i s jinými hrami, ale já nehraju ve všech.

Proč zrovna tahle hra?

Tuhle hru vybral režisér, protože chtěl nějakou operetu, aby to bylo pro starší diváky nebo pro větší okruh diváků a taky jsme chtěli využít kapelu, kterou máme k dispozici.

Změnila byste něco na této hře?

My jsme to trochu změnili, původně tato hra trvala přes tři hodiny, takže jsme tam provedli různé škrty, aby to bylo pružnější a svěžejší.



KOJETÍNSKÝ PRÁSKANEC!

Opět je tu náš oblíbený Kojetínský Práskanec! Dnes si řekneme něco o životním stylu, neboť nejen celebrity chtějí mít postavu jako z alabastru. Máme zde sportovce Kubu.

KP: "Proč jste začal žít zdravěji?" Kuba: "No, tak znáte to, člověk už se na sebe nemůže dívat, jaký všechny věci dokáže sníst a co to pak dělá s jeho tělem."

KP: "Zlé jazyky nám ale prozradily, že pravý důvod je poněkud jiný."

Kuba: "No, tak dobře. Pravda je, že jsem se na všechno už vážně naštvál, člověk jde do práce, vezme si s sebou své jídlo, těší se na něj celý den, ale co se stane?! Někdo mu ho sežere! Řeknu vám, horší pocit jsem jaktěživ nezažil," říká rozhořčeně sportovec Kuba.

KP: "A to byl důvod změny vašeho životního stylu?"

Kuba: "Abych řekl pravdu, zprvu ne, chtěl jsem jen vážně naštvat ty, kteří mi snědli mé jídlo, tak jsem začal nosit ty fitness 'dobručky'. Od té doby je mé jídlo v bezpečí, i přede mnou."

KP: "Velice zajímavý a poutavý příběh, děkujeme, že jste se o něj s námi podělil."

A to je pro dnešek vše, milí práskači, my se loučíme a přejeme Kubovi, aby jeho jídlo zůstalo nadále neposkrvněno.

KOJEČÁKOVY TEKUTINY

Divadelní Koječák ponořený do děje hry, který je dramatický, je nadlehčován dějem rovnající se hře v žánru komedie, do kterého je ponořená část Divadelních Koječáků.

Názorný příklad:



Z MILANOVY KORESPONDENCE

Děcha, prosím vás
poněste tu cedulku.

Pestáčila ta uschnout,
protože jsem zkoušel
nětrák.

Děkuji Milanu

P. S.: Lomek je venka u oka.
Okna u knižnice je rozřítý
a zakódovával jsem, ale ta je
jedna, protože esí ta čtete,
tak už jste museli odhódovat
a neba hákate.

ŠAMPUS LENKY ŠÍPKOVÉ BLAŽKOVÉ



DÍVKA ČÍSLA 4



Vladimír Fekar/Kateřina Halenková/Hana Hásová/Petra Richter Kohutová/
Vladimír „Altán“ Mátl/Tomáš Stav/Hana Svačinová/Milan Zahradník

design/sazba: Jan Žmolík/Jakub Šírek

tisk: MěKS Kojetín, 2018, 100 ks, zdarma
<http://www.mekskojetin.cz/divadelni-kojetin>

měks
kojetín



MěKS Kojetín / Divadelní Koječák